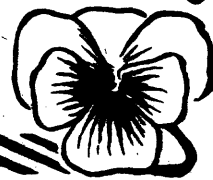

Kvindevalgret

Medlemsblad for Landsforbundet
for Kvinders Valgret.

Nr. 3

Marts 1914

7. Aargang

INDHOLD:

Kvinderne og Hjælpekassen — For og imod — Hjælpekassevalget i Marts, af Johanne Rambusch — Kvinders Adgang til Studium og Embede (fortsættelse) — Fra Udlandet — Valgretsmerker — Stemmeretsmerker, af Sarah Orth — Tilsendte Bøger og Hefter — Kvinder som Nævninger, af Frk. Mørck — Meddelelser — Møder.

Kvinderne og Hjælpekassen.

DET hedder sig, at naar Kvinderne faar Valgret, vil deres Samfundsfølelse vækkes. I al Fald paa et Punkt trænger den ikke til at vækkes, nemlig hvor det gælder at lindre Fattigdom og Nød.

Inden Staten begyndte at lovgive paa det humane Omraade, og inden Kommunen kendte anden Form for Hjælp end Fattigforsorgen, havde Kvinderne allerede paataget sig den Opgave efter bedste Evne at raade Bod paa de sociale Løves Brist paa dette Punkt.

Under uendelig mange Former har det kvindelige Initiativ sat et Arbejde i Gang, hvis Formaal var at række en hjælpende Haand til de Medborgere, der ikke var i Stand til at hjælpe sig selv. Og der har til alle Tider været Kvinder, der havde et aabent Øje og en aaben Pung for Enker og Børn. Kvinder har oprettet Asyl, Plejeforeninger, Stiftelser, Hjem, Bospisningsanstalter, Kontorer med forskellige filantropiske Formaal, og de har udført et stort og betydningsfuldt Arbejde alene ved den Hjælp til trængende, som de har ydet i Stilhed fra deres egne private Hjem.

Man har kaldt dette: Kvindernes

»Godgørenhed«. Men man kunde jo ogsaa kalde det: Kvindernes frivillige, humane Samfundsarbejde. Man har talt om Kvindernes »Medlidenhed« med fattige, men man kan med samme Ret tale om Kvindernes sociale Ansvarsfølelse, der ikke kan finde sig i, at en hæderlig Medborger eller Borgerinde eller et Barn ødelægges af Fattigdom og Nød. Naar Kvinder i mange, mange Aar har anvendt Tid, Kræfter og Penge paa saakaldt »Godgørenhed«, da er det, fordi de har ejet en vaagen Samfundsfølelse paa dette Omraade.

En ikke ringe Del af de filantropiske Ideer, der er opstaaet hos Kvinder og i mindre Maalestok er bleven udført af dem og udviklede og forbedrede af dem gennem praktisk Erfaring, tages nu op rundt om i Staterne og lægges til Grund for socialt-humane Love. Dette er baade glædeligt og rigtigt. Thi det er langt bedre, at der eksisterer offentlig og kontrolleret Alderdoms-understøttelse, Enkebørnslov, Hjælpekasse o. s. v. end privat Godgørenhed i stort Omfang.

Men under denne Omformning af Hjælpen til værdige trængende gælder det, at vi Kvinder følger med og at vi ikke lader vort mangeaarige Arbejde — og dets Ledelse — glide ud af vore Hænder.

Nu i Marts, da der skal vælges Bestyrelser til Hjælpekasserne bør vi erindre, at Hjælpekassen er en Fortsættelse af det sociale Arbejde, som vi i aarevis har deltaget i. Vi

maa derfor tage dette Arbejde op og fortsætte det under den ny Ordning og under den offentlige Kontrol. Men samtidig bør vi huske, at vi paa Grund af vor Erfaring paa dette Omraade har Krav paa en betydelig Andel i dets Ledelse.

Lad os derfor bruge den Indflydelse, vi ejer som Vælgere, til at sætte en god og dygtig Kvindes Navn øverst paa Listen!

Clinny Dreyer.

For og imod.

En mærkelig Idé. Mrs. Humphry Ward — engelsk Forfatterinde og fanatisk Modstander af Kvindevalgret — er i Færd med at danne en Komité, der skal bestaa af tyve Kvinder og tyve Parlamentsmedlemmer. Dens Arbejde skal være at undersøge alle Forhold vedrørende Kvinder og Børn for derpaa at udarbejde og stille Forslag til Ændring af de Love, som angaar disse. Komitéen skal virke som en Art Underudvalg, til hvilket Underhuset har at henvise alle Kvindespørgsmaal — dog med Undtagelse af Kvindernes Valgret — og den skal ovenikøbet have Sæde i Parlamentet, naar saadanne Sager staar paa Dagsordenen.

Mrs. Ward er storsindet nok til at foreslaa, at ogsaa Valgretskvinder skal have Adgang til Komitéen!

Det er dog rimeligst, at de vil sige Nej Tak — og det samme vil sikkert Mr. Asquith.

En Valgretsforening i St. Petersburg indsendte fornylig et Andragende til Dumaen om at give Kvinder Adgang som Nævninger i de folkelige Domstole, hvor paa Dumaen opfordrede de kvindelige Sags